

השופט החביא את התיק

שוטפ לובנברג
שיטה שובבה

הסיפור העסיסי הוסתר בהצלחה זמן מה על-ידי בית-המשפט. ניגלה רק במקרה.

לאחרונה, ניסה שוב השופט המחוזי שלמה לובנברג למנוע פירסום תביעות בין שותפיה של חברה מסחרית. כיוון שלשוטפ אין כל דרך חוקית לעשות זאת, הוא נקט בשיטה המקורית — הורה למזכירו להחביא את התיק מעיני הכתבים. השופט עשה כבר כך בעבר, בפרשות התמוטטות סריג' טייל, אוטוקרס ועוד.

הפעם, החביא מוכירו של השופט את פרשת הסיכסוך בין בעלי המניות של אבנעל, שהיתה שיכת לאיש-העסקים ש-פשט את הרגל, הרמן הולנדר.

איש-העסקים אירינג פיישר מארה"ב, ש-קנה את רוב המניות של החברה, האשים את עורכי-דינו יצחק שני כי זה שיכנעו לשלם תמורת אבנעל 2.25 מיליון לירות — מחיר שהוא מופרז לדעתו.

עוד טען פיישר, בתביעה שהגיש לבית המשפט, כי התגלה לו ששני הוא אחד מרוכשי המניות. לטענתו, רשם שני על שמו של פיישר רק 18% מן המניות ש-רכש, במקום 25%. ואת היתרה רשם על שם נורמן וול. יוסף דיאמנט ושמו שלו, לאחר מכן, הדיחו השלושה את פיישר מ-מועצת-המנהלים של החברה.

כן טען פיישר כי שני ודיאמנט הוציאו מיליון לירות מאבנעל, הורמו אותם ל-עסקיהם הפרטיים.

הפקיד הבכיר ידלג מעבר לגדר

מנהל מרכז ההשקעות הממשלתי, ישעיהו (יגגי) סטופפר, יקבל לידיו את ניהול הבנק להשקעות החדש.

מרכז ההשקעות הוא חנוף המאשר אילו הטבות מעניקה ממשלת ישראל למש-קיעים שונים. הבנק החדש יוקם על-ידי סר זיגמונד ורבורג בשיתוף עם בנק לאומי ובנק דיסקונט, ובחוגים כלכליים תמהים כיצד יתיישב תפקידו החדש של סטופפר עם החוק הקודם, האוסר על עובד מדינה לעבור לעבוד אצל מי שנהנה משירותיו בתפקידו הקודם.

לא תהיה זו התמיהה היחידה בקשר לבנק זה. הבנק החדש יפתח למרות ממדיניות הרשמית של בנק ישראל, המונעת מתן רשיונות לבנקים חדשים. בשם מדיניות צמצום הבנקים, הצדיק שר-האוצר פנחס ספיר את סגירתם ורכישתם של פויכטונגר, אלרן, סחר-חוץ ובנק ליצוא. רכישות אלו עלו לקופת המדי-נה כחצי מיליארד לירות. עתה פועלת ממשלת ישראל בניגוד למדיניותה שלה.

חזירים כשרים

לפני חמש שנים חיסלו הקיבוצים את ענף גידול החזירים שלהם. ענף זה נושא יווחים שמנים. אולם הסוכנות היהודית אסרה גידול חזירים על אדמתה. כיוון שכל קיבוצים תלויים בתקציבי הסוכנות, נאלצו להיכנע לתקנה, גם אם בכאב-לב. רק אלה שבאזור נצרת ורמלה הורשו להמשיך במצוה.

אחרי שנמלט מהגזירה היה קיבוץ השומר-הצעיר להב, ליד באר-שבע, המספק עד זיום כמחצית ענקיות של בשר חזיר לכל דיכפין.

אנשי להב, מסתבר, גילו כי בתקנות הסוכנות נאמר שמותר לגדל חזירים לצרכי יסוים — בתנאי שהניסוי יהיה בפיקוח חמישה וטרינארים. הלכו הקיבוצניקים והקימו וברה בשם חוות נסיונות לבעלי חיים, וזו שכרה לה חמישה וטרינארים — חלקם חברי קיבוצים סמוכים, חלקם חברי הליגה נגד כפייה דתית. החווה עוסקת בנסינות בקנה יודה נרחב ביותר, ומחזורה הכספי העמיד את קיבוץ להב על הרגליים — והכל צורה כשרה למהדרין.

אגד"ו.דן" נלחמים על הסעת

ערבים לעזה

העילה למלחמה היא נסיונה של דן לגבול נתחים מעוגת הסעות ערביי עזה עובדים בתל-אביב. עד לאחרונה, החזיק אגד במונופול על הסעות אלה, כיוון שרק לו היו רשיונות לקו תל-אביב-עזה. לחבר רות האוטובוסים של ערביי תרצועה אסור לצאת מגבולות תרצועה — בעוד שלאגד מותר להיכנס אליה.

כדי לעקוף את המיכשול, חזר יושבי ראש המזכירות של דן, יוסף הורוביץ, על תכסיסי קודמו בתפקיד, דוד אסא. שהציג ליה בומנו להחזיר את דן לבני-ברק בצור רת נסיעות מיוחדות.

הפתרון של הורוביץ: דן לקח לו ערבי מעזה בעל רשיונות להסעות מיוחדות, וזה הפעיל את הקו למען דן. אולם כאשר ניסה דן לבצע זאת שוב ביום השישי הא-חרון — פרצה מלחמת אגרופים בין אנשי-לאנשי אגד.

הדי הקרב הגיעו כמובן למטה הממשל. שם משמש כיום דוד אסא בתפקיד שר התחבורה. אסא הבין מייד את הטריק —

קצינת-החברה אסא
נסיון חדשני

ביום השישי האחרון, נאלצה גם המש-יה להתערב כבר במלחמה הממושכת הי-זנהלת בין אגד ודן ברצועה.

מי אשם

במחסור במלט

פליקס כחן, מי שחיה בזמנו ראש אירגון נהגי המוניות של תל-אביב, זכה להשיג שיא נדיר: בימים אלה של מח-סור משוע במלט, הצליח כחן להפסיד בעסקי המלט.

פליקס, שירד לפני זמן לעזה, קיבל שם את הסוכנות של פורד לרצועה. מה שלא הפריע לו לנסות את כוחו גם ב-תחומים אחרים: הוא החליט לנצל את הביקוש הטשווע למלט, הביא מחו"ל אוניה מלאה מלט, ראה כבר כיצד הוא הופך אותה לאוצר זהב.

אלא שכן התעלם מהכוחות המקור-מיים בענף. קבוצת סוחרים-מלט עותיים, הקשורה עם חברת נשר, לא היתה מעוניינת ביוזמה הפרטית, של כחן. ה-תוצאה: כאשר החלו הפועלים המקור-מיים לפרוק את חמלט מהאוניה, איר-עה ששרת של מיקרים מוזרים, ומכל שני שקים שנפרקו, נפל אחד לים. בי-מיקרה ובטעות כמובן, אבל זה לא עור לפליקס: יחד עם השקים ירדה לים גם מחצית השקעותו.

עוד שערורייה

ב"שיכון עובדים"

מנכ"ל זורק
פיתרון מקורי

מנכ"ל מינהל מקרקעי-ישראל, מאיר זורק, הציל לאחרונה את מנכ"ל שיכון עובדים, אברהם עופר, מביוון רציני. שיכון עובדים בנתה ברחוב רידינג ב-רמת-אביב שני רבי-קומות, בני 28 די-רות כל אחד. החברה פירסמה ברבים כי הקרקע עליה עומדים הבניינים היא פרטית — ואף נבנתה מחיר מהדיריים בתנאים.

אולם, כאשר רצתה החברה להעביר את הקרקע בטאבו על-שם הדיירים — גילתה כי הקרקע אינה פרטית כלל, אלא שיכת למינהל מקרקעי ישראל.

התוצאה: הדיירים התארגנו, איימו בתביעה מישפטית נגד שיכון-עובדים. כדי לצאת מתבוא, התחנן עופר בפני זורק כי ימכור לו את הקרקע, אולם זורק לא יכול היה לעזור, לאחר שהכ-ריז על מדיניות רישומית של אי-מכירת קרקעות בגוש תל-אביב.

הפיתרון שנמצא: שיכון עובדים נתנה למינהל חלקות אחרות בגוש-דן, תמורת שתי החלקות ברחוב רידינג.

אולם עברו כחבר דן מנע ממנו להתערב מייד.

בתפקידו כשר-התחבורה של הרצועה, מארגן אסא שלושה קאופרטיבים להובלה בעזה כדוגמת אגד ודן. מתוך 80 אלף המו-עסקים בעזה, 18% מועסקים בתחבורה. אלפי מניות, טנדרים ואוטובוסים פועלים במקום בטריות האוכלוסיה בת 650 אלף איש, ואם יצליח אסא ללכדם, יהפוך או-הם לגורם רבי-עוצמה.

במדינה

הממשלה

לכל אדם הרין שלו

אתה רוצה בשלום?

יש דיין!

אתה רוצה בסיפוח?

יש דיין!

לא בכל יום משיג משה דיין שיא כזה: לסרסם בשני עיתונים שונים שתי דיעות שונות, סותרות והסככות.

ביום ראשון זה עשה זאת שוב. מעריב פירסם ראיון שהעניק דיין לעיתון הגרמני הימני די וולט ("העולם"), באמצעות ה-עיתונאי הישראלי הוותיק אמיר הופנר. שאר העיתונים פירסמו את הדברים שאמר דיין ביום הששי בבית-ברנר בתל-אביב. בשתי ההודמנויות דיבר דיין, בגלוי-לב.

כך גילה שהוא רוצה דבר והיפוכו. דיין א' דיין של די וולט הוא איש-שלום. אין הוא מאמין בסכנת-מלחמה, הוא משבח את חוסין כאדם ישר, ובכלל שופע רצון טוב ושכל ישר.

דיין זה אינו רוצה בסיפוח. "אינני בעד סיפוח יהודה ושומרון כעת. אני סבור שצ-ריך להשאיר את יהודה ושומרון במעמד הנוכחי, עד שנגיע לכלל הסכם עם ירדן ועם הפלסטינים."

איוה מין הסכם? גם על כך משמע דיין זה דיעות מתונות בלתי-רגילות: "לביטחון יש משמעות אחת בשעת מלחמה, ומש-מעות אחרת בעיתות שלום. קווים צבאיים בתעלת-סואץ — וזה קו צבאי חשוב מאד — יש לקיים כל זמן שנמשכת ה-מלחמה. אבל כאשר אין עוד מלחמה, בעצם אין צורך בקווים צבאיים כאלה, במיכשולי טנקים כאלה."

המסקנה המתבקשת: גבולות-הביטחון הם טיפוס ריקה. קווי-ביטחון דרושים ב-מלחמה, אך במצב של שלום אפשר להס-כים לגבולות אחרים.

דיין ב' זה הגיוני ומשכנע. חבל רק שדיין השני מאמין שההיפך הגמור נכון. דיין זה, שהופיע בבית-ברנר בפני קהל ישראלי, אומר: "עלינו לשאול את עצמנו: האם אנו מעדיפים ביטחון לעצמנו או ה-פייסות עם הערבים? האם נסתפק בקבלת נייר כלשהו או הבטחה ערבית, או שנשב בשארם-אל-שייך?"

הוא הרין בשאר הגבולות: "האם עלינו לשבת ברמה וליישב, כדי להגן על היי-שובים שלנו בצפון, או להשיג מסוריה הסכם של שלום ולמסור לה את הרמה?" מוסיף דיין, בגלוי-לב ראוי-לשבח, על שותפו לממשלה: "מי שסבור שנוכל להשיג שלום ולהוסיף לשבת בשארם-אל-שייך וברמת-הגולן — הוא טיפש או צבוע."

על כך: "כל עוד העולם הערבי הוא כה אנטי-ישראלי, צריך להיזהר לא לזוז מן הקווים הנוכחיים."

המסקנה: אפשר להשיג שלום תמורת תחרות השטחים. אך דיין זה מתנגד לשלום כזה. הוא מעדיף לשבת בכל הקווים הגו-ר כחיים. עד מתי? המועד הקובע איננו חתימת הסכמי-שלום, שהם רק פיסות-נייר, אלא מועד אחר, בלתי-קבוע ובלתי-ינתן לקביעה: המועד בו יהיה העולם הערבי פחות "אנטי-ישראלי".

מי יקבע זאת? מן הסתם, דיין עצמו. דבר והיפוכו. גם בעניינים אחרים יש גיגוד חתרן בין דיין לדיין ב'.

דיין א', לתצרוכת חיצונית בלבד, אמר גם סבור ש,אל תהיה לאיש זכות לחנוע מאיתנו מלהתיישב בכל מקום שהוא ב' יהודה ובשומרון". אך הוא מוכן להחזיר את השטחים. ההתיישבות היהודית תימשך תחת שלטון ערבי, אחרי השלום.

דיין ב', לתצרוכת פנימית, אינו חולם על כך. אומר הוא: "בשטות... איני רוצה שנצא ממקום בו התיישבנו... מדינת יש-ראל תתרחב — תבוא עליה הברכה."

אולם התיישבות זו, אלידיבא דשתי דיין, לא תהיה לפי שעה בשכם.

פלסטיין — י"ק. רק על דבר אחד יש תמימות-דעים גמורה בין דיין לדיין: אין להסכים להקמת מדינה פלסטינית.

א"כ, אם כן, תיפתר הבעיה הפלסטינית — שדיין מודה בקיומה?

לפי דיין א': "אני סבור שבסופו של דבר יחדלו (הפלסטינים) מפעולותיהם." לפי דיין ב': "לש לתת לערבים (הפלס-טינים בשטחים) לנהל את ענייניהם ב' עצמם."

בקיצור: הפלסטינים ינהלו את כפריהם ועריהם, וישכחו את זהותם הלאומית. וי-בינתיים ימשול משה דיין רכל השאחית